

PREDIKAN 10 SÖND EFTER TREFALDIGHET DEN 28/7 1940

I HJORTEDS KYRKA (OCH MOTALA DEN 29/8 1943).

TEXT LUK 19:41-47.

PSALMER: 154:1-3, 205:1-3, 260:4-5, 88:1-2, 42:5, 80:1 ff, 43:7.

(205:1-3, 159:4-6, 217:3, 88:1-2, 43:7)

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen. Låt oss bedja!

O Gud, om allt mig säger,
Att jag ej dröjer här,
Hjälp, att jag överväger
Hur dyrbar tiden är,
Och frukter samlar in
Utav den stund jag äger:
Den nästa är ej min. Sv.Ps 350:1

Vår evangelietext, som vi nyss hörde under altartjänsten, består av tre sinsemellan klart avgränsade stycken. Det första stycket är längst och berättar om Jesu sorg ända till tårar över den andliga blindheten hos huvudstadens befolkning - "Jesus gråter över Jerusalem", så lyder därför överskriften över hela texten.

Det andra stycket är kortare och handlar om Herrens hårda och skoningslösa behandling av affärsmännen i templet. Av alla fyra evangelisterna har Lukas - från vilken vår text är hämtad - den mest ordknappa skildringen av denna händelse. Han säger ingenting om "växlarnas bord och duvomånglarnas säten", såsom Matteus och Markus, och ingenting om "gisslet av tåg" i Frälsarens hand, om vilket Johannes talar. Endast några få ord om hela händelsen, att Jesus drev ut dem som sålde i templet.

Men det tredje stycket i vår text är allra kortast och består av en enda mening på sammanlagt 7 ord: "Och han undervisade var dag i helgedomen".

Detta var alltså mötet mellan den Utlovade Sonen och den utvalda staden: Kristus och Jerusalem. Herren hade förut verkat i Galiléen, men för att framtvinga det slutliga avgörandet hade han gått upp till huvudstaden. När han såg dess murar, brast han i gråt, viss som han var om dess förstörelse och fall: "Dina fiender skola slå ned dig till jorden, tillika med dina barn, de skola icke lämna kvar sten på sten - ty du aktade icke på den tid, då du var sökt". Detta ord av Herren tycktes efter en vecka komma skändligen på skam. Det var icke Jerusalem, som bröts ned, utan det var - han själv. Två ogärningsmän skulle avlivas ute vid Huvudskalleplatsen på fredagen före helgen, och den besvärlige tempelrenaren blev korsfäst vid deras sida. Månglarna intog åter sina platser i stadens helgedom, och livet gick vidare som förut. Detta skedde någon gång omkring år 30. 4 årtionden därefter kom den romerska hären under Titus, erövrade Jerusalem och förvandlade staden till en ruinhög. När detta hände, hade den

Korsfäste och Uppståndnes församling börjat sitt segertåg, evangeliet om Långfredagens och Påskdagens öppna grav ljöd redan i Europa, i Rom och i Grekland, och nya röster blandades ständigt i lovsången till Honom, som Jerusalem förkastat. Men den heliga staden låg i spillror. Ty Jerusalem hade haft sitt tillfälle, men i ofattbar blindhet låtit det gå sig förbi. Sedan fanns ingen förskoning längre.

Ty Gud är på en gång barmhärtighetens Gud och domens Gud. Han söker i kärlek, så länge han vill, men sedan hemsöker han i vrede. Det är just denna dubbelhet i Guds väsen, som vår text idag ställer fram för vår blick. Kristus är Faderns avbild och att se Kristus är att se Fadern. Gud i himmelen är verkligen sådan, som Jesus är i dagens text med dess tre avgränsade stycken.

I / Där finns kärlekens tårar, den uppsökande godhetens bedrövelse inför de människor, som inte vill veta av någon nåd och någon barmhärtighet. Liksom det bliver glädje bland Guds änglar över var människa, som omvänder sig och gör bättring, så blir det också sorg i Guds faders hjärta över var människa, som skjuter hans mildhet ifrån sig.

II / Men där finns också den oryggliga domen, vreden, då nådens dag är förliden. Vi se Guds vrede i gestalten av Mästaren från Nasareth, med gisslet i sin hand, där han driver duvomånglare och växlare ut genom de öppna portarna och stöter omkull handelsdiskar och bord. Vi anar förebudet till Guds dom redan i Herrens tårar över den obotfärdiga staden, då han siar om dess fruktansvärda framtid. Och vi vet, att verkligheten, när tiden var fullbordad, till punkt och pricka blev en uppfyllelse av de ord, som Frälsaren yttrat. Gud ger oss, tillfällen, men förspilda tillfällen ger han oss icke åter.

III / Och det tredje, kortaste, stycket i vår text ger besked om på vad sätt dessa "tillfällen" bli oss beskärda. "Han undervisade var dag i helgedomen". Den Utkorade, Frälsaren, som av Fadern fått räddning och dom i sin makt, han stannade inför kvinnan vid Sykars brunn, han gav sig tid med Nikodemus, han stod helt stilla inför än den ene och än den andre och lärde dem om andliga ting. Ännu den sista veckan, då mörkret sänkte sig över honom, då korset skymtade som slutet på hans väg, ännu denna sista vecka gick han "var dag" upp "i helgedomen" och "undervisade" människor om Guds rike. Så undervisar han genom samvetet, Ordet och Kyrkan alltfört, stilla och utan märkliga åthävor. Det går mycket väl för sig att förakta denna hans undervisning, liksom det den gången i Jerusalem mycket väl gick för sig att korsfästa Kristus. Skjuter man honom åt sidan, så sker det ingenting som stör ens liv, lika lite som Jerusalems vardagsliv stördes av det blodiga dådet vid Golgata. D.v.s. det sker ingenting genast. Så småningom märks det ju, vad man gjort, såsom Jerusalem fick erfara. Ty all undervisning av Herrens mun - igår, idag och allt framgent - är tillfällen, som Guds barmhärtighet ger oss, och när tillfällenas tid är förbi, så är den förbi.

Gud lever och är nu sådan han fordom varit. Även om oss, såsom folk och såsom enskilda, gäller det, att vi äro utlämnade åt honom, som under alla förhållanden handlar med oss, i

barmhärtighet eller i vrede. Vi vill idag, med textens ord för ögonen, besinna vad detta innebär. Och först frågar vi då, vad detta betyder för oss såsom ett folk, Sveriges folk.

I tusen år har Kristi undervisning nått svenska män och kvinnor från helgedomen. Han, som korsfästes utanför Jerusalems murar, men efter 3 dagar bröt ned dödens stängsel, hans stämna har räckt till även åt oss. Den har ljudit länge nu, och ingen bok är mera spridd än böckerna bok. Den finns i regel i lika många exemplar i varje hem, som det finns konfirmerade människor inom det hemmets väggar, och konfirmerade är alltfört de flesta svenskar. Hans ord når våra öron vid varje dop, varje jordfästning, och snart sagt varje vigsel. Det betyder, att hela vårt yttre liv hägnas av honom: han är med, så snart något viktigt sker, vid livets början och vid dess slut, vid hemmens grundande, när landets valda ombud träda samman till riksmöte; i hans namn börjas dagen vid våra skolor, och i dessa oroliga dagar saknas hans ord icke heller, där de skaror av män samlas, som ha att försvara och värna vår frihet. Även här, mitt ibland oss, "undervisar han var dag" alldeles som i Jerusalems tempel. Detta är - tillfällen. Frågan är, om det är "Förspillda tillfällen". Det kan hända, att det idag i Guds himmel talas ord som vi icke hör: "O att du idag hade insett, också du, vad din frid tillhör! Men nu är det fördolt för dina ögon."

Men om vi menar oss ha rätt att påstå, att vårt folk förspiller sina tillfällen och föraktar Guds nåd, då må vi betänka, att Herrens vrede mot Jerusalem icke endast gick ut över staden och folket utan tvärtom i första hand över templet och över dem, som där hade sitt tillhåll. Det var kyrkorummet självt, som var besmittat av ohelighet. Mammons och köpslagans ande hade tagit själva helgedomen i besittning. Och när Mästaren svängde sitt gissel för att låta domen gå över det, som vrängt var, så var det templet, som renades: "Det är skrivet: 'Mitt hus skall vara ett bönehus', men I haven gjort det till en rövarkula".

Det säger oss något. Ingen kristen må i dessa dagar klaga och döma över vårt folks andliga förblindelse utan att allvarligt och rannsakande pröva, hur det ser ut i helgedomen, bland dem som brukar vistas i fädernas kyrka. Stå vi i levande gemenskap med honom, som kom för att tjäna och som till slut gav sitt liv utan tack och utan lön på korset? Eller behärskas vi i vårt arbete för kristen tro i Sveriges land av räkmandets sinne, som är villigt till tjänst bara sålänge som tjänsten uppskattas, tjänar vi i själva verket för vinnings skull - och icke för vinning av gods och gull så i varje fall för vinning av framgång och ära? Det kan hända, att när Kyrkans Herre äntligen kommer på nytt och Andens vind begynner blåsa, det inte bara är det ofromma folket, som kastas ur sin säkerhet och ligkiltighet. Det kan hända, att gisslet går över oss, som förvisso icke hållit oss fjärran från templet utan tvärtom brukat ha vår varelse där.

Så tränger sig texten in på oss. Den är sträng, men icke endast mot dem, som nu gå därutanför kyrkans murar utan mot oss, som valt vår plats innanför dem. Och därmed ha vi kommit över till den andra frågan idag: vad har dagens evangelium att säga till oss som enskilda människor, vad vill den inskräpa hos dig och hos mig?

När en ung människa hör ordsammanställningen "Förspilda tillfällen", då ser hon väl för sin inre blick en gammal man eller en gammal kvinna, ur vars händer livet runnit bort och som nu står där, bittert ångerfull, och ser tillbaka på sina bortkastade möjligheter. Det är nog riktigt att tänka så, bara man erinrar sig, att det som den gamle då ofta med den allra strösta bitterheten ser tillbaka på, det är den ungdomstid, som han slösade bort på meningslösa ting. I styrkans år faller det avgörande, som omsider skall prägla slutomdömet om livet. Det märks inte genast, om man väljer fel eller rätt. Kroppen har länge mycken kraft obrukad och - framför allt - man har så många inbillningar att leva på och inbillningar avlösa alltid tjänstvilligt varandra. Det går mycket bra att nalkas ålderdomen, stark och framgångsrik, utan att ha tagit sitt liv på allvar. Jerusalem lät Jesus korsfästas och levde lyckligt i en hel mansålder efter Långfredagen, innan förödelsen kom. Men den, i vars väg den av Gud sände Frälsaren kommit utan att bli mottagen, han skall fåfängt söka ersättning på annat håll: en dag skall han svara. Det skall dröja, men dagen kommer.

Intill dess sker undervisningen. Vi vet alla, hur hjärtat kan skälva till, då ett ord ur Skriften ibland träffar oss med sin kraft och sitt allvar. Vi vet alla, hur stilla och träget samvetet arbetar inne i oss utan att låta sig nedtystas och utan att släppa taget om oss, trots att vi ständigt viker undan. Det är Herren, som "undervisar var dag i helgedomen", i hjärtat, som också skulle vara ett tempel och en boning åt Helig Ande. Alla dessa intryck på oss är ord från Gud, tal av Guds stämma, som vi mycket väl kan skjuta åt sidan, ehuru någolunda ostraffat. Det hjärta, som skulle vara ett bönehus, kan icke utan skada förvandlas till en rövarkula. Om vi verkligen vill leva, måste vi utan känslsamhet, i andligt allvar och andlig saklighet börja besinna oss på allt detta, som kommer från Gud - Ordet, samvetets bud, och den kristna församlingens gåvor i dop och nattvard - se på allt som verkligheter, lika verkliga som hälsa och förmögenhet, ja verkligare, varaktigare, farligare att förkasta, ödesdigrare att förspilla eftersom de gälla icke endast för tiden utan för evigheten.

Döden skall förvandla allt. I dess ljus kan hela vårt liv te sig som endast en kort dag, ett "förspilt tillfälle". Men vid vårt livs slut kan det också hända, att vi tacksamma blicka tillbaka på våra få levnadsdagar och frimodiga blicka framåt mot färden över dödens flod. Hur det skall vara för dig, det beror på hur du brukar din tid, vad du gör av nuet. I denna stund ser Gud på dig, ser tvärsigenom den yta, som du visar upp för andra, ser rakt in i ditt hjärta med dess orenhet och dess längtan, och säger: "Med evig kärlek har jag älskat dig." Amen

~~Stadsk. Högsk. i Göteborg~~

10 S. c. Prof. [287] 1941

Luk. 19: 41-47.

gm. m. H. H. N.

Psalm:

154: 1-3

205: 1-3

260: 4-5

88: 1-2

42: 5

80: 1 ff.

43: 7

7 F. o. ö. S. o. ö. d. d. H. o. namn.

Amen.

Låt oss bedja!

Nå vi alla för den tiden!

Låt du också oss, o Gud!

Inant är världens dag felaktig!

Den vi få ej flera Gud!

O vi hjälps oss en all hära,

Vad vårt önska kan någonsin,

Lyckligt du vårt hjärtas öra,

Den förmun vårt bönlyd!

(552)

(So. no. 217.3)

Amen.

7 Faderens och Sonns och Heliga Andes namn.

Amen.

Låt oss bedja!

O Gud, nu allt mig säger,

Att jag ej dröjer här,

Hjälps, att jag överväger

Är dyrbar tidens är,

See frukter saular in

Men den stund jag äger:

Den värda är ej min.

Amen.

Högm. i Mötet

10 S. c. Prof. 297 40 29/8-43

Ev. Luk. 19: 41-47

154 11-3

205 11-3

260 4-5

88 1-2

42 5

80 1 ff.

43: 7

205: 1-3

159: 4-6

217: 3

88: 1-2

43: 7

(552)

1) Vår evangelietext, som vi
nys hörde under altarfrånsten, be-
står av tre sinsemellan klara av-
gränsade stycken. Det första
stycket är långt och berättar
om Jesu sorg ända till tarar
över den andliga trichheten hos
Kuvudstadsens befolkning - "Jesu
gråter över Jerusaleum", så i Lyden
slår på överbokrifsen över hela
texten.

Det andra stycket är to-
tare och handlar om Herrens
måndags och sköningsstora be-
handling av afförromännen i
Templet. Nu alla fyra evange-
listerna har Lukas - från vil-
ken vår text är hämtad - den
mest ~~ordknappa~~ skildringen av
denma händelse. Han säger ingan-
ting om "värlarnas bord och de-
omånglarnas säten", såsom Mat.

2) tens och Markus, och nigenting
om "prolet av tag"? Frånarens
Haupt ^{för vilket Johannes Talari}
Endast några ^{och om detta} ^{Johannes Talari}
Men ^{det tredje stycket?} ^{var}
Text är kortast och består av
en enda mening på sammantaget
7 ord: "Och han underrisade
var dag i helgedomen".

Detta var alltså mötet
mellan den Ulvalde Løren och
den utvalda staden: Kristus och

Jerusalem. Herren hade förut
verkhat i Galicien ^{mycket att}
framföra det stiftiga upståndet. ^{hade han}
~~skulle vi säga -~~ ^{men han}
Kupp till Kuvudstaden. ~~för ett et-~~
~~ten~~ ^{den sista kampen} där han
tag den murar, ^{bränd han i gråt,}
sån som han var om dens för-
störkelse och fall: "Lina juen-
der skola slå ned dig till
jorden, tillika med dina
barn, de skola icke lämna kom"

3) sten på sten - ty den aktade
icke på den tid, då du var sikt.
Leta ord av Herren tyktes ef-
ter en vecka komma häudli-
gen på shau. Det var icke Je-
rusaleem, som trötts ned, utan
det var - hem själ. På spårings-
män skulle anklagas utel ~~vid~~ ^{vid} ~~skuld-~~
shalleplatsen på predagen före
helgen, och de bevärlige ten-
pelrevarer blev korsfäst vid
deras sida. Mångtarna mi-
tago åter sina platser i
stadens helgedom, och tivist
gick vidare som förut. Alla
skeddde någon gång omkring år
30 ~~30~~ 34 åttrunden löref.
Der kom den romerske kären
under Titus, erövrade ^{Jerusalem} ~~stadens~~ och
förvandlade ~~den~~ ^{staden till} en ruin-
höj. När detta hände, hade
den korsfästas och Gynstindens

1876

4)
förmåning bärjat till regertåg, w-
angelicit och långfredagens kas
och Påskdagens öppna grav
Göed redan i Europa, i
Rom och i Frankland, och nya
röster blandades ständigt i
korsängen ^{See Horowitz} ^{rom}
^(Men detta beklaga, som i kyrkan sig i 1876)
Jerusaleem ^{förkorsfäst} ^{ty 1876}
rusaleem hade haft i ~~ett~~ till-
fälle, men i ofattbar blindhet
lätit des gå sig förbi. Se-
dan fanns inget försörning
längre.

Ty Gud är på en
gång kärleksfulligens Gud och
dornens ~~stäm~~ Gud. Han rö-
ker i kärlek, så länge han
vill, men sedan hans öcker
han i orade. Det är just
denma dubbelhet i Guds väsen,
som var tott idag ställen fram
för vår blick. Kristus är fö-

1876

5) deras avbild och att se Kristus
är att se skaderna. Gud i him-
meln är verkligen sådan, men
Jesus är i dagens tätt med
de tre oögränsade stycken

I po där finns kärlekens
Larar, den uppräknade god-
hetens bedrövelse inför de
människor, som inte vill
veta av någon nåd och nå-
gen barmhärtighet. Lik-
som det bliver glädje i
himmeln bland Guds änglar
över var muska, som använder
sig och gör bättring, så blir
det också sorg i Guds fe-
ders hjärta över var muska, som
skjuter hans mildhet ifrån
sig.

Men där finns också
den oruggliga souren, andelen,
då blodens dag är förliden.

6) Vi se Guds orde i gestalter av
Mästaren från Nazareth, med
gripes k. vi hand, där han
driver dussändglare och vä-
lare ut genom de öppna por-
tarna. Men stöter omkull
handelsdiskar och bord. Vi
anar förbudets till Guds orde
redde i Herrens Lärar över
den obtyrdiga staden; då
han visar oss dess fruk-
tansvärda framtid. Och vi
vet, att verkligheten, när
tiden var fullbordad, till
punkts och pricka blev en
uppfyllelse av de ord, som
Herrens uttrot. Gud ger
oss tillfällen, men försöker
tillfällen ger han oss inte
åter.

III Och det tredje, kortaste,
stycket; var det ger beked om

7) som vad sått denna "Tillfällen" bli
oss bestärda. "Huru undervisade
var dag i helgedagen." Sen ut-
korade, Frälsaren som en Skä-
denn föll ^{räddning} ~~straffning~~ och som
i sin ~~händ~~ ^{händ}, han stannade in-
för kvinnan vid Sykars brunn,
han gav sig tid med beköskenen,
han stod helt stilla inför en
den sus och än den andra och
lärde dem om aullige ting.
Ännu den sista veckan, de ^{de} verk-
ret tänkte sig över honom, de
harvet skymtade som slutet på
hans väg, ännu denna sista
vecka gick han "var dag" upp
"i helgedagen" och "undervis-
sade" människor om Guds ri-
ke. Så undervisar han genom
sannvetet, Ordet och Tyskan all-
fort, stilla och utan märklige
åthävar. Det går mycket väl

8) för mig att förakta dem som
undervisning, liksom det den
gången i Jerusalem mycket väl
gick för mig att korsfästa
Kristus. Skjuter man honom
åt riddan, så sker det ingen.
Ting; som står en tin, lika
litet som Jerusalem var-
dags tin ständes av det blö-
diga dödlet vid Golgata. I
o. s. "det sker ingenting genom."
Så om ingen märks det
ju, vad man gjort, såsom
Jerusalem fick erfara. Ty all
undervisning av Herrens men-
- i går, idag och alls fransens
- är tillfällen, som Guds barn
härighet gör oss, och när
tillfällenas tid är förbi, se
att den förbi.
Gud lever och är nu
riddan han jordom varit. Amen

9) om oss, såsom folk och såsom
en skilda, gäller det, att vi äro
utlämnade åt honom, som under
alla förhållanden handlar med
oss, i barmhärtighet eller i
vrede. Vi vill idag, med bötens
ord för ögnen, bevinna vad det
är minnbar. Och först frågar
vi då, vad detta ~~men~~ betyder för
oss såsom ett folk, Sveriges folk.
J. Thoren är vår Kristi
undervisning nåt merka när
och kvinnor från Haggedalen.
Han, som korsfästes på tårnen
Jerusalem murar, men efter
3 dagar bröts med dödens stäng-
sel, hans stämman har räckt
till även i S oss. Sen har Guds
långe nu, och nigen bok är
många spridd äd bokenas bok.
Sen finns i regel i tika många
exemplar i varje hem, som det

1872

10) finns konfirmerade människor
som det hemmets vägar, och
konfirmerade är alltså de
flesta svenskar. Hans ord när
vara äro vid varje dop, varje
predikning och snart snart
varje vigsel. Det betyder, att
hela vårt yttre liv hägnas
av honom: hem är med,
vi snart nås utvrigt öster,
vid livet, bärna och vid
dess slut, vid hemmens
grundande, när landets
valda ombud träda samman
till riksmöte; i hans namn
bäras lagen vid våra skolor,
och i blotta ordliga dagar
saknas hans ord icke heller,
där de storo av män sam-
las, om ha all försvara och
varna vår frihet. Äro här,
mitt i blick oss, "undervisar

1876

"han var dog" alldeles som i Jeru-
salemens Tempel. Detta här
- tillfällen. Frågan är, om det
är "Färsjälls tillfällen" lit
kan häända, att det idag i
Guds himmel talas ord om
Sveriges folk, ord som vi
ickel hör: "O att du idag
hade misst, ochrä du, vad
du frid tillhör! Men nu
är det fördrott för dina ögon."

Men om vi menar
oss ha rätt att påstå, att
vårt folk försjälls rina till-
fällen och föraktar Guds ord,
och vi i betänka, att Her-
rens ordede hos Jerusalems
icke endast gick ut öfver
Staden och folket utan tvän-
om i föröste hand öfver Tempel-
let och öfver elen, som där
hade sitt tillhåll. Det var

kyrkorummets själot, som var
besmittat av oohelighet
~~och~~ Mammors och köp-
slagans ande hade Tempel
själv helgedomen i be-
frihning. Och när Mästa-
ren frängde sitt grisel
för att låta dommen gå
öfver det, som vängts var,
så var det Tempel, som
renades: "Det är skrivet:
'Mitt hus skall vara ett bön-
hus', men I have gjort
det till en rövarkula".

Det säger oss nå-
got. Ingen kristen må i
dena dagar klaga och döna
öfver vårt folks ancliga
förblindelse utan att all-
varligt och rannsakande pro-
va, hur det ser ut i helge-
domen, bländ som man ser.

13) Ha vi stas i Läckernas kyrka
Stå vi i kvande genleuskap
med honom, som kom pilad
Gäva och som till oss gao
sitt liv utan fack och utan
lön på kross? Eller be-
häskas vi i vårt arbete
för Kristus tro i Sverige
land av riksmånds män.
Ne, som de villigt till
Gävat bara vilänge som
Gäusten uppmattas, ty
har vi i Hjälva verkad
för vinning skall - om
riktig förvinning av gods
och guld vi i varje fall
för vinning av Gudsnag
och ära? ~~Det betyder~~
~~stämning efter arbetets~~
~~förhållanden och arbetsformer~~
Har vi inte rätt till ~~vinning~~
men av ~~vinning~~ ~~vinning~~

239

14)
~~tydligt visat~~ ~~vinning~~
som att vi stå här med
~~ett fullt~~ ~~vinning~~
turu för de än öro, som
sinnat ma det, och av det
jag att utan ~~vinning~~
för eller tack ~~vinning~~
Guds gäver i en fattig
värld! ~~Det kan inte~~
~~vinning~~ ~~vinning~~
saktat. Sina led kan
hända, att när kyrkans
Herre ärligen kommer
på nytt och bedens vid
begyner blösa, och vi-
te bara är det ~~vinning~~
ma folket, som skolas
vi sin säkerhet och
viktighet. Det kan
hända, att gioslet gör
över oss, som förbiso
icke trådit oss ~~vinning~~

238

15
Pray Tempelot utan tvärtom
~~projektorer~~ var va-
rebre där till ~~stora~~
~~delar~~ för ~~en~~ ~~gästa~~
~~delar~~ ~~en~~ ~~gästa~~
~~delar~~ ~~en~~ ~~gästa~~
Jerusalemens helgedome.

Så tränger sig texten
nysa osv. Sen är sträng, men
icke endast mot dem, som
nu på cläruktan för kyrkans
mörar utan mot oss, som
vill vår plats manför dem.
Och därmed ha vi tomnis
över till den avdel prägan
idag: vad han idagens svan-
gelum att sega liel oss som en -
skilda mskor, vad vill den
mokärpa hos dig och hos mig?

~~Det är idag~~
~~dag för Södra Sunda landskapet~~
~~stortida kyrka~~ Det står en
ung människa är ore osom-

manstälningen "Förspilda ~~till~~
fälen", de ser här väl för en
nire blick engammal max
eller en gammal kiruna var här
der hiet rummet ort och
som nu står där, bitert anger-
full, och ser tillbaka på sina
fortkastade möjligheter. Det är
nog riktigt att tänka på han
man erinnar sig, att det som
den gav de ofta med den
allra största bitterheten vet ill-
baka på, det är den mig oms-
tid, som han stod de st
på me engol en ing. Styrkan
är Jaller och av ö-
rande som omsider skall
prägl hiet. Det märke
inte genast, om man var
välj eller rett. Kroppen
klar styrken kraft och bruk had
och framför all man har

17. Många miffillmaningar att leva
i sabbatsdagen alltid (som vi i Sverige)
och på söndagen mycket bra att
ha en hel dag för sig och för barnen,
och framgångsrik, utan att ha
tagit sitt till till alla. Jesu-
selam till Jesus konfästas och
linda lyckligt i en hel mans-
ålder efter dagpredagarna, in-
nan föröfver kom. Men den,
i bars väg den av Gud säm-
de Frälsaren kommer utan att
bli mottagen, han skall få
färdig söka ersättning på an-
nas håll: en dag skall han
vara. Det kan droja, men
dagen kommer.
Till dess åter
medveronigen. Vi vet alla,
hur hjärtat kan skäras till, så
ett ord av Skriften ibland tryg-
ger oss med sin kraft och sitt
allvar. Vi vet alla, hur stilt-

(18)
la och tråget samvetet är -
betar inte i oss utan att låta
sig nedtygas och utan att slö-
pa tagets oss, trots att vi
ständigt söker undan. Det är
Herren, som "mundernar var dag
i helgedomen", i hjärtat, som
vi också skulle vara ett Tempel
och en bönig och helig stän-
de. Alla dessa intryck för
oss är Ord från Gud, tal
av Guds stämma, som vi
mycket väl kan skjuta åt
sidan, skuru några lunda-
oströffat. Det hjärta, som
skulle vara ett tröschur,
kan inte utan skada för-
vandlas till en rövarku-
la. Om vi verkligen vill leva,
måste vi utan hänsynsamt,
i ordligt allvar och andlig
saklighet börja ~~beträffa~~ besinna oss på

19) Detta, som kommer från Gud
- Ordet, samvetslöshet och den
kristna församlingens gås i
dop och nattvard - se på
allt detta som verkligt. Lika
verkliga som ^{här} ~~men~~ och ~~för~~
^{missgissat} ~~men~~ ^{erklaringer} ja verkligare, ja likare
att förkasta, förklarade att
försöka eftersom de ~~götta~~ i
helt endast för tiden utan för
sanningen.

Döden skall försvälla
allt. ~~Det~~ I dess Guds
kan hela världens till
sig som endast en kort
dag, ett enda "fö-
spilt tillfälle". När vil
"världens slut" kan det
också händer, att vi tack-
samman ^{blicka} tillbaka på
våra fö. ^{blicka} ~~de~~ dagar och
frimodiga ^{blicka} ~~de~~ framåt mot
fästna över dödens flod.

Har det skall vara för dig
det beror på hur den
brukar din tid med den
gör du nuet. I denna
stund ser Gud på dig,
ser församlingens del
lyta, som du ~~är~~ ^{ser} ~~är~~
upp för andra ^{ser} ~~är~~
na i ditt hjärta med
dess ~~är~~ örenhet och
dess längtan, och säges:
"Med mig kärlek har
jag älskat dig. Amen."
Sånt var Gud...
^{förklarade}
Kollert. (1856.)

Efter Morgning Kändis sid. 29. (1856)